

ת"פ 47263/04 - מדינת ישראל נגד שוקאר הוזיל

בתי המשפט

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעвин: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ז

שוקאר הוזיל

הנאשם

דין דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה בכוונה מחייבה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), סחיטה באוימים לפי סעיף 428 רישא לחוק, ואויומים לפי סעיף 192 לחוק. הוא זוכה מעבירות של חבלה בכוונה מחייבה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק והחזקת סיכון שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

על פי עובדות הכרעת הדין, ביום 13.11.2016, הגיעו הנאשם למסעדת אטיאס בבאר-שבע (להלן: "המסעדה"), שם עבד א.א. כמכור (להלן: "המתلون"). הנאשם ביקש מהמתلون למכוור לו אוכל בהקפה, לחץ את ידו של המתلون, תוך שהמתلون חש בדקריה, ואמר לו: "**כנראה שאתה לא הבנת את המסר.**" הנאשם סיפר למתلون כי אמר קיבל במסעדה אוכל ושתייה ללא תשלום, בכוונה להניע את המתلون לחת לו אוכל ושתייה בחינם. משעמד המתلون בסירובו, אמר לו הנאשם: "**אני אקח את מה שאינו רוצה וכדי לך לחת את המשפחה ולהזור לצפון.**" בעקבות חילופי הדברים, התקשר המתلون לבעל המסעדה, ולחבריו ערף אלהזיל, שהוא קרוב משפחה של הנאשם (להלן: "ערף"), וסיפר להם אודוט פניתו הנאשם. אחיו של בעל המסעדה הגיע למקום, ואף הוא סירב לחת לנאשם אוכל בהקפה. אז פנה הנאשם למתلون פעמיים נוספת ואמיר לו: "**אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק ואתה תהיה מוכರ לחזור לצפון כגופה,**" ועזב את המסעדה. בהמשך, הגיע למקום ערף, ופגש בנאשם מחוץ למסעדה. המתلون פונה לבית החולים שם אובדן מפצע דקירה אשר חדר לבטנו, והוא אושפז ונوتה.

לנאשם שלוש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, חלקן ישנות, והאחרונה שבנה לשנת 2005.

מתוך שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 47, רווק, ללא ילדים, מתגורר ברהט ואני עובד. סיים שניים עשרה שנות לימוד, ושירת בצבא ביחידת הגששים. במהלך השנים עבד בעבודות Müdמנות, ולדבריו, מוכר לנכה על ידי המל"ל. ביום מתקשה, לטענתו, למצוא מסגרת תעסוקתית קבועה, על רקע נכונותו (טيبة של הנכות לא הוברר לשירות המבחן בהעדר מסמכים). הנאשם טוען כי היה מכור לאלכוהול מספר שנים, וכך גם ייחס את מעשיו בתיק זה, אך טוען, כי מאז ביצוע העבירה הפסיק לשות אלכוהול ואני זוקק לו. לדבריו, אין זוכר את מעשיו בעת האירוע, כיוון שהוא תחת

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

השפעת אלכוהול, וסירב להמשך לשתף פעולה בנושא. הנאשם דחה את המלצה שירות המבחן להסתיע בקשר טיפולו, כי אין לו כוון שום בעיה, כי פתח פרק חדש בחייו, הוא מתכוון להינsha בשנה הקרובה, וסביר כי זה המענה לכל מצוקותיו.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מקבל אחריות למשעיו, משליך אותה על גורמים חיצוניים, ומתקשה להכיר בדפוסי התנהגותו הביעיתים, כולל צריכת האלכוהול. כן התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מתקשה ביום לגיס כוחות לתפקיד באופן נורמלי, לא מצליח להשתלב במסגרת תעסוקתית יציבה, ויתכן שהדבר נובע מהתמכרותו לאלכוהול. כן מתאפיין הנאשם בסוף תסכול נמוך ונטייה לאלימות במצב תסכול וחוסר אונים.

מעורבותו הקודמת בעבירות אלימות, חוסר הבחרות באשר לביעית האלכוהול, והעדר מודעות אליה, ולדפוסי התנהגותו האלימים, כל אלה, ביחד עם הסירוב להשתלב בטיפול, מלמדים על סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות.

לכן המליץ שירות המבחן על עונשים של מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיזוי למתלוון.

פסקoir קורבן

עד לאיורע נשוא האישום, ניהל המתלוון חיים נורמליים. הוא נולד וגדל בכפר בצפון הארץ, למד הנהלת חברות והנדסאות אicasות הסביבה, אך רוב השנים עבד כתבח במסעדות. נשוי מ- 2009 למורה ואב לשני ילדים.

עלקב האירוע נגרמו למתלוון נזקים פיזיים ונפשיים קשים. הדקירה גרמה לו לקרע בmund, והוא עבר ניתוח לאיחוי, ולאחר השחרור אושפז פעם נוספת עקב זיהום. ביום הוא סובל מכאבים עזים המקיימים על יכולתו לעבוד לנוע ולבצע משימות שונות, והוא על ידי המיל"ל כבעל 72% נכות, אינו מסוגל לעבוד ומתקיים מkeitzet הביטוח הלאומי. ביום אשתו היא המפרנסת העיקרית, ומצבה הכלכלית של המשפחה התדרדר.

מבחן נפשית, המתלוון חווה את האירוע כאירוע טראומטי וקשה. מאז הפגיעה, אובחנה אצלו תסמונת פוטט טראומטית והוא מצוי במקבב רפואי ונוטל תרופות. לא ארchip בנסיבות זו, על מנת שלא לפגוע בצדעת הפרט, רק אכן, כי על רקע הפגיעה הנפשית הקשה, השתנתה לרעה כל שגרת חייו של המתלוון, כולל היחסים בתחום המשפחה.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל במתחם שבין 10 - 14 שנים מאסר. היא עמדה על חומרת המעשים ועל אכזריותם, על הנזק החמור שנגרם למתלוון עקב הפגיעה, כולל הנכות בשיעור של 72% שנקבעה על ידי המיל"ל. לטענתה, המלחמה נגד עבריini אלימות, מצדיקה ענישה כאמור, בשים לב גם לנזקים הבלי היפכים שנגרמו למתלוון.

אשר לרף בתחום המתחם, עתרה להביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם, אי לקיחת אחריות מלאה למשעיו, וההתמכרות לאלכוהול, בה יש לראות נסיבה מחמירה.

במסגרת ראיות ההגנה לעונש, הגיע ב"כ הנאשם תעודה רפואי מ邂נת 2009, לפיה, אושפז הנאשם בבית החולים בשל בעיה במערכת העיכול, ועבר מספר ניתוחים, כולל ניתוח עקב סיבוכים ויזהום.

הוא ביקש שלא לזקוף לחובת הנאשם את ניהול ההליך, שכן זכותו להאמין בחפותו.

עוד טען, כי מדובר באירוע אחד שהחל בمساعدة והסתיים בחוז בדקירה, ומכאן, שיש לקבוע מתחם עונש אחד.

לענין הנזק למתלון, הפנה ב"כ הנאשם לעודתה של הרופאה (ע.ת.7), לפיה מדובר בניתוח פשוט, ואין לזקוף לחובבת הנאשם את הזיהום שגרם להרחבת הפצע והניתוח הנוסף, שאינם אשמת הנאשם, אלא אשמת בית החולים. גם הנוכחות של 72% אינה נוכות צמיתה, אלא זמנית.

לענין מתחם העונש ההולם, מפנה ב"כ הנאשם לת"פ 936-10-14 מדינת ישראל נ' מולאו (28.5.15), שם מדובר היה לטענותו, באירוע קשה יותר, בו ذكر הנאשם את המתלון גם בגב וגם בבטן, ונידון לשלושים וששה חדשים מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם מבקש לשקל את נסיבות חייו הקשות של הנאשם שהוא בן למשפחה מרובת ילדים, ולו 31 אחיהם, אביו נפטר בילדותו, והוא שירת בהתקנות בצה"ל. הנאשם עבר בשנת 2009 ניתוח קשה, ומאז התדרדר, והחל לצורע כמיות גדלות של אלכוהול. כיום מצבו הרפואיקשה. על כן, עתר להסתפק בעונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, תוך התחשבות בתקופת המעצר בת שלושה חודשים ושבוע, ותקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני בת כמספר חודשים נוספים.

דין

הערך החברתי שנפגע הוא הביטחון האישי ושלמות הגוף.

מידת הפגיעה בערך היא ברף גבוהה. הנאשם ذكر את המתלון בבטנו, ללא כל התగורות, ורק משומם שהמתלון סרב, במצב מעסיקיו, מתחת לנאשם אוכל ללא תשלום. לתקיפה קדמו איזומים על חייו של המתלון, איזומים שימוששו זמן קצר לאחר מכן. תוצאות המעשה קשות, הן פיזית והן نفسית, כמוთואר לעיל.

על הערך המוגן של שלמות הגוף, אמר בית המשפט העליון בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.09):

"יש לשוב ולהציג כי זכותו של כל אדם לחיים ושלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להטייר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלים שפיטה בחברה הישראלית על כל צורויה וגונינה, אם בתחום המשפחה ואם מחוץ לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבعرو מן היסוד. לפיכך, שעה שנגעה האלים והפרת החוק פושה בחברתינו מן הראי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלים יטו בתם המשפט להשיט עליהם עונשי מאסר סורגי וברית".

אני מקבלת את טענת הסניגור, לפיה מדובר באירוע אחד, באשר דקירותו של המתלון הייתה המשך ישיר, גם עניינית וגם קרונולוגית, לאיזומים ולסחיטה שקדמו לה, ולמעשה נבעה מהם.

פסקה נוהגת:

ע"פ 2169/10 מדינת ישראל נ' תומר מררי וערעור שכנדג (12.5.11) - בית המשפט המחוזי גזר על המשיב מאסר בפועל בן 44 חודשים, ועונשים נלווים, בגין עבירות לפי סעיפים 382(א)(1), 329(א) ו-192 לחוק. המשיב, שהיה חלק מחבורה, ذكر בסיכון את המתלון, בצווארו ובידו, ללא כל התగורות, ורק מהטעם שהמתלון ניסה להפריד בין אדם שביקש הנאשם לתקופ. למתלון נגרם נזק קבוע בפניו, עקב הדקירה. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בעונש קל יתר על המידה, והוא מקום להתערב בו, אך לא עשה כן בסופו של יומם, מהטעם שעדי ששמעו הערעור, כבר שוחרר

המשיב ברישון. הדברים שנאמרו שם, יפים גם לעניינו:

"המעשים שבгинם הורשע הנאשם הם קשים. מדובר במעשי אלימות פתאומיים ושרירותיים, כלפי אזרחים תמיימים, בעת שהוא ברחוב רגיל בישראל ושוחחו. בכך יש שחיקה קשה של הביטחון האישית של כלל אזרחי המדינה. ואולם חומרתם של המעשים אינה מתמזהה בהשפעתם על הכלל. הדקירה שדקר הנאשם את המתлонן סיכנה את חייו, ואם הסטיים מקרה זה כפי שהסתומים - ולא באופן קשה הרבה יותר - אין זה הודות להתנהגותו של הנאשם, שנמלט מזרת הפשע באופן מיידי. בהתנהגותו זו, ובוודאי שבמקרה הדקירה עצמה, הפגין הנאשם צילות חמורה כלפי חי אדם. לשיקולים אלה יש להוסיף את הנזק הקבוע שנגרם למתلونן. הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה עד לשלב הטיעונים לעונש, ואין מקום להקל עימיו עקב חרטה מאוחרת זו. בהתחשב מכלול הנתונים שהוצע, העונש שנגזר על הנאשם אינו הולם את חומרת המעשים, אף בהתחשב בגלו הצעיר ובעברו הנקי".

ע"פ 2857/14 מוחמד אסעד נ' מדינת ישראל (22.3.16) - בית המשפט המחוזי גזר על המערער מאסר בפועל בגין עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, בה הורשע לאחר ניהול הוכחות. המערער ذكر את המתلون בגבו, במהלך ויכוח בין הగים, ולאחר שנרגעו הרוחות, וכל צד פנה ללכת לדרכו. אחרי הדקירה נמלט מהמקום ברכבו. המערער אין עבר פלילי. בית המשפט העליון הקל בעונשו, והעמידו על 5.5 שנים מאסר, נוכח עברו הנקי, ומסכת חייו. הקשה.

ע"פ 935/14 איגור אוסטרוחוביץ נגד מדינת ישראל (30.11.14) - בית המשפט המחוזי השית על המערער מאסר בגין חמשים חודשיים, בגין עבירה של חבלה חמורה בניסיבות מחמירות (לפי סעיפים 333 ו-335). המערער והמתلون ישבו יחדיו לאכול ארוחת ערב, במהלך שתו משקאות אלכוהוליים. עקב ויכוח שהתגלה ביניהם, שלף המערער שני סכינים מטבח שהיו בחובם מתחת לחולצתו ודקר את המתلون ביד, בכתף שמאל ובסכם. בית המשפט קמא קבע מתוך הנען בין שלוש וחצי לחמש שנים מאסר. בית המשפט העליון דחה את העrüור, וקבע כי העונש שהושת מאזור וrai בניסיבות המקירה.

11-05-8911 (ב"ש) מדינת ישראל נ' פיקדו (13.1.17) - בית המשפט המחוזי השית על הנאשם מאסר בגין ארבעים ושנים חודשיים, בגין עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, בה הורשע לאחר ניהול הוכחות. המערער ذكر את המתلون בבטנו, מחוץ לפאב, על רקע חשדו כי גנב ממנו ארנק, וגרם לו לקרע במעיו, אשר הצריך ניתוח.

בשים לב לניסיבות העבירה, שככלו סחיטהו של המתلون באיזמים, על מנת לגרום לו לתת לנאשם, בניגוד להסכמה מסעיקיו, אוכל ללא תשולם, ולאחר מכן מימוש האיזמים, ודקירתו של המתلون בבטנו, תוך גירימת נזקים קשים, וכן כהעמדת ההחלטה, אני קובעת כי מתוך העונש ההולם, נוע בין 5-3 שנים מאסר.

ברף על המתחם, הבאתי בחשבון לחומרה את עברו הפלילי של הנאשם, הגם שמדובר בעבר ישן, את אי ליקחת האחריות, לאורך כל ההליך, והסירוב לקבל טיפול, ומכך, את המסוכנות הנשകפת ממנו גם יכולים. לפחות את מצבו הרפואי כפי שפורט.

אשר על כן אני גוזרת על הנואם את העונשים הבאים:

1. ארבעים וחמשה חודשים מאסר בפועל. מתקופה זו ינכו ימי המעצר. אין מקום לנוכח את התקופה בה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני, בהתאם להלכת ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16), אך תקופה זו הובאה על ידי בחשבון מכלול השיקולים.
2. שנים עשר חודשים מאסר על תנאי, שלא עברו תוך שלוש שנים מיום שחררו מהמאסר, עבירה בה הורשע בתיק זה, או כל עבירות אלימות.
3. הנואם יפיצה את המתלוון בסך 70,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 ימים בבית המשפט העליון.

ניתן והודיע היום, כ' אייר תשע"ו, 28 Mai 2016.